

Такое травмирование рассматривается существенным условием для отворачивания от греха и обращения грешника к Богу в раскаянии. Ведущей сакральной мотивацией этому служит идеал святости, прославляющий личность, достигшую блаженного состояния, пройдя опыт травмы.

Таким образом, в сакральном смысловом поле значение травмы возвышается с точки зрения опыта духовного восхождения личности к идеалу. В осмыслении духовной травмы прослеживаются две стороны – разрушительная и созидательная. Разрушительная сторона призвана разрушить привычное осознание индивидуальной жизни как жизни-в-грехе и через осознание духовной катастрофы осуществить трансцендирование к идеалу. В приведенной ситуации травмированный субъект выглядит трансцендирующей личностью в христианском ее понимании. Ценность духовной травмы обуславливается ценностью трансцендирующей личности. Поэтому рассмотренную систему мотивации травмы целесообразно оценивать персоналистическим мотивирующим механизмом, возвышающего человека над эмпирическими ценностями в направлении духовного образа жизни.

ТОЛСТОВ І.В., к. філос. н., доцент,

СМОЛЯНОВ М.С., студент групи 131-АКІТ-Д20

Український державний університет залізничного транспорту

Харків, Україна

КОНЦЕПЦІЯ ЛЕГІТИМНОГО ПАНУВАННЯ М. ВЕБЕРА

Рациональна рефлексія легітимності політики – одне з основних завдань соціальної філософії, в рамках вирішення якого з'являються теорії, що розкривають сутність та основну конструкцію легітимності політичної влади. Така рефлексія має велике значення для сучасного українського суспільства, оскільки легітимація політики потребує широкої участі громадян.

Прослідкувати розвиток філософських засад політичного буття можна у представників різних напрямків сучасної філософії, наприклад: у К.Поппера, Г.Альберта, Е.Гуссерля, П.Бергера, М.Гайдеггера, Т.Парсонса, Е. Гіденса. Всі вище згадані представники в своїх теоріях використовують напрацювання класичної концепції легітимації М. Вебера, в якій розглядаються визначення понять «легітимність» та «легітимація», та змістовний аналіз типів легітимного панування.

Вивчаючи проблему влади, М. Вебер виходив з того, що будь-яка влада це специфічна форма взаємозв'язку між тими, хто здійснює панування та тими, хто підкоряється владі. В своїй концепції М. Вебер, визначає три типи легітимності влади: традиційна, харизматична, раціонально-правова.

Традиційну політичну легітимність, М. Вебер характеризує як таку, що засновується на історичних звичаях та традиціях. Цей тип панування часто супроводжується вірою в святість існуючої влади, а отже й у непохитність встановленого цією владою порядку. Тому, аналізуючи традиційну легітимність, М. Вебер пропонував тлумачити дії володаря як такі, що суворо обмежуються традицією.

На думку М.Вебера для традиційного типу легітимності характерні дві основні структури організації управлінського процесу: патріархальна та станова структура. У патріархальній структурі процес управління ґрунтується на патріархальному статусі володаря де рівень політичного свавілля володаря є, найвищим, оскільки традицією часто освячується право такого володаря, як «глави» великої родини на прийняття ним будь-яких рішень. Станова структура традиційного панування –це управлінський апарат де влада виявляється поділеною між вищим володарем, з одного боку, та управлінським штабом – з іншого. Утім попри певні відмінності між цими двома структурами, залишається незмінним причинний зв'язок між владним пануванням та підкоренням владі, що дозволяє розглядати станову і патріархальну структуру політичного управління лише як різні прояви одного й того самого типу легітимності.

Харизматичне панування передбачає наявність певного лідера, який є носієм авторитету і може здійснювати легітимне панування. Однак насправді для М. Вебера харизматичне панування – це не просто зв'язок «вождь-послідовники», а й доволі складна управлінська технологія, яка виступає основою як легітимності лідера, так й легітимності тих рішень, які ним приймаються.

Останнім, третім ідеальним типом легітимного панування в класифікації М. Вебера є легальний чи раціонально-правовий тип. В його основі лежать певні чітко встановлені правила (які формалізуються у вигляді законів), що окреслюють сферу компетенції, повноваження та міру відповідальності у відносинах тих, хто реалізує управлінські функції і тих, на кого ця управлінська влада розповсюджується. Як вважав М. Вебер, однією з основних заporук стабільності цього типу панування є те, що закони виступають рівною мірою обов'язковими як для тих, хто управляє, так і для тих, ким управляють.

Концепція М.Вебера, щодо трьох ідеальних типів існування легітимності: харизматичного, традиційного та раціонально-легального, незважаючи на свій «класичний» статус й до сьогодні зберігає свою актуальність та може виступити надійним ґрунтом для побудови сучасних теорій легітимності політики.

Список використаних джерел

1. Толстов І.В. Евристичний потенціал концепції легітимності М. Вебера. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Сер. «Філософія. Філософські перипетії»*. Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2014. № 1130. С. 104 – 111

ЦИГАНОВСЬКА Н.В., завідувач кафедри фізичної культури і здоров'я

ГОНЧАР В.В., ст. викладач

БАТУЛІН Д.С., викладач

Харківська державна академія культури

Харків, Україна

ФІЗИЧНА АКТИВНІСТЬ ЯК ЗАСІБ ЗНЯТТЯ ПСИХОЕМОЦІЙНОЇ НАПРУГИ

Вже достатньо звичними стали дискусії науковців й фахівців-практиків щодо того наскільки швидкі суспільні, політичні, економічні, психологічні трансформації, які є супутниками глобалізації та постіндустріального розвитку, потребують від сучасної людини вміння гнучко реагувати на виклики і адаптуватися до нових умов життя та діяльності. Більшість вчених говорить про те, що синдром психоемоційної напруги став постійним супутником повсякденного буття особистості [3, с. 5]. Епідемія Covid-19 тільки загострила ситуацію, збільшивши кількість напружених ситуацій. Психоемоційна напруга (наприклад, переживання негативних емоцій у стресових ситуаціях) супроводжуються не тільки когнітивними та психоемоційними змінами, але й, у першу чергу, вегетативними реакціями (прискорене серцебиття, підвищення тиску, тремор кінцівок, зміна тону м'язів тощо). Все це негативно впливає на самопочуття, активність та працездатність особистості. Підтримка належного рівня активності та працездатності потребують від особистості багатьох умінь та навичок. Не останнє місце в цьому переліку займає здатність бути стресостійким, зокрема й вміння зменшувати рівень психоемоційної напруги.